

fru Charlotte Antonsens indvendinger ganske enkelt er ubegribelige.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Som repræsentant for et af de partier, der anbefaler et nej til Amsterdamtraktaten, vil jeg gerne følge lidt i hr. Keld Albrechtsens fodspor og sige til fru Charlotte Antonsen: Jeg tror da sagtens, at hvis vi satte os ned med det formål at lave en sådan fælles avis, kunne vi godt finde ud af sammen at skrive en første side, der nøjternt fortæller, at Amsterdamtraktaten blev vedtaget den og den dag, og nu skal den sendes til ratifikation, og der skal være folkeafstemning den og den dato – altså nogle faktuelle oplysninger – hvorefter partierne og organisationerne redegør for, hvorfor de anbefaler henholdsvis et ja eller et nej. Det tror jeg sagtens vi kan finde ud af, så påstanden om, at det ikke skulle kunne lykkes, skal i hvert fald ikke stå uimodsagt her i dag, så fru Charlotte Antonsen kan bruge det som argument for at afvise forslaget.

Når fru Charlotte Antonsen taler så meget om, at åbenhed er så godt, får jeg altså en fornemmelse af – også når regeringen taler om det – at åbenhed er meget godt, når vi taler om noget, der skal ske i EU; der sker godt nok ikke så forfærdelig meget ved det, men vi taler meget om det. Men når det kommer til en åbenhedsdebat her i Danmark, hvor der faktisk er mulighed for, at Folketingets partier kunne gøre noget ved det, ser vi en utrolig grad af lukkethed. Jeg kan desværre ikke nå at remse dem op nu, men der er talrige eksempler på situationer, hvor også Venstre har medvirket til at skabe en utrolig lukkethed om EU-debatten og EU-processen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Venstre har aldrig medvirket til at skabe lukkethed om EU-processen, og hvad skal vi med en fælles, husstandsuddelt avis, hvis vi ikke engang kan blive enige om en fælles side? Det var trods alt det, der bandt os sammen i den gamle avis. Men det, der nu lægges op til, hvis vi bare hver især skal skrive en side, ville jo svare til, at vi sammenhæftede vores partiprogrammer, og det er for mig at se meningsløst. Vores partiprogrammer udmærker sig ved at være meget forskellige, så hvorfor skal de deles ud sammen? Så skaber de da kun forvirring.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan forstå, det er Venstres synspunkt, at det vil skabe forvirring, hvis borgerne får al den information, der både argumenterer for et ja og for et nej. Det er meget, meget nemmere, hvis Venstre kan sikre, at de fleste borgere kun får materiale, der argumenterer for et ja, for så forvirrer det ikke borgerne. Sikke dog et synspunkt i et demokratisk samfund!

Men jeg tog egentlig ordet, fordi fru Charlotte Antonsen sagde, at Venstre aldrig har medvirket til lukkethed i EU-processen. Jeg ved ikke, om fru Charlotte Antonsen har tid et øjeblik, for det giver mig nemlig anledning til at spørge fru Charlotte Antonsen, om Venstre har været tilhænger eller modstander af, at regeringen skal udlevere forskellige dokumenter ved retsbehandlingen af grundlovssagen, fordi jeg er blevet forvirret, når jeg har set medierne.

Jeg ved godt, det ligger på kanten af det, vi debatterer i dag, men fru Charlotte Antonsen gav selv anledning til spørgsmålet: Har Venstre været tilhænger eller modstander af det? Fru Charlotte Antonsen har, når vi har behandlet spørgsmålet, været modstander af, at de bilag skulle udleveres; men til min forbløffelse hørte jeg hr. Uffe Ellemann-Jensen sige i en TV-avis, efter at Højesteret havde besluttet, at regeringen skulle udlevere dokumenterne, at Venstre hele tiden havde ønsket, at de dokumenter skulle udleveres, og at det skulle være sket meget tidligere. Så Venstre ved man måske også, hvor man har i denne sag, eller hvordan ligger det?

Kent Kirk (KF):

Til det sidste må jeg sige, at det har jo ikke meget at gøre med beslutningsforslaget, så jeg vil forholde mig til selve forslaget.

Vi mener, at den måde, vi har tilrettelagt oplysningskampagnen på, er god og forsvarlig. Alle borgere, der er interesseret i at få nogle oplysninger om Amsterdamtraktaten, får mulighed for at få de oplysninger, og vi sikrer også, at de politiske partier og bevægelser får mulighed for at komme ud til befolkningen og oplyse om deres syn på Amsterdamtraktaten.

Da det hele tiden er et spørgsmål om prioritering – altså hvor pengene skal bruges, og hvordan de kan bruges på den bedst mulige måde til at oplyse befolkningen – mener vi, at den beslutning, der er truffet om denne gang ikke at lave en husstandsuddelt avis, er den rigtige beslutning, og derfor må vi afvise forslaget